ipſoſq; nihilominus q̃tenus ꝓceſſerũt de facto: ⁊ q̇cq̇d ex eis ſecutũ eſt: vel ob eos vel in poſterꝫ ſeq̃ poſſit in irritũ a reuocam⁹. De appellatiõib⁹.

Clemẽs. v. in ↄcil. Uienen. Ualet appellatio corã maiore pte plurium iudicium: ſed appellatio eſt appellato delatio et termini prefixio intimãda. hoc dicit Jo. an. ca. I

b Si a iudicib⁹ duob⁹ aut plurib⁹ fue c rit appellandũ: qr forte de facili eorũ d pñtia ſil' haberi nõ poſſet lice e f at corã ipis vl' maiori pte ipſorꝫ g appellare et ap'los petere ſepatim: valebitq; appellatio h i talis ac ſi ſimul fuiſſet in eorũ pñtia ab oĩbus appellatum. k Eſt tñ appellato ignoranti l appellatiõis necnõ dilatiõis m n eorũ ⁊ termini prefixionis ſi o ſubſecute fuerint intimatio legitime faciẽda. Idem. Sufficit ap'los peti vno ↄtextu ſepius ⁊ inſtãter: ad quos recipiendos ſi iudex certũ terminũ ſtatuat appellãs illos nõ petẽs in termino appellatiõi renũciat. Idẽ cũ iudex ſtatuat terminũ iuris incertũ īfra quẽ appellãs illos debite nõ petiuit vel oblatos recipere renuit. Ponit vltimo tres caſus qbus appellans nõ habẽs ap'los appellatiõẽ ꝓſe qui põt. h. d. Joh. an. ca. II

p Quãuis igitur iuris expoſcat eũ q̇ appellat debere petere ap'los cõgruo lo q co ⁊ tẽpe ſepius ⁊ inſtanter. r Nos tñ anq; ⁊ cõez obſeruãtiã litigantiũ ſequi ⁊ eq̇tatem s t rigori preferri volẽtes decer/

a ¶ Reuocamus. Concor. de rebus eccle. non aliena. ſi quis. eo. titu. ad audientiam. ⁊ quod no. ibi de offi. ordi. Si a iudicibus. (di. c. pe. ⁊. ij. q. j. primates.

Diuiſio ¶ Et ſunt due partes. Scđa ibi: Eſt tamen. ⁊ quod dicit iudicibus intelligo ordinarijs vel delegati ſiue ſint ad cãs ſiue ſint executores ad g̃tias: ⁊ idem etiam puto de arbitris iuris a quibus appellari poteſt: de offi. delega. ab arbitris. libro. vj. cum eadem ſit ratio. c ¶ Appellãdũ. In iudicio vl' extra ſnĩa vel grauamine forte: dato q̃ q haberi poſſet ipſorꝫ copia: locus eſſet ei q hic dicit: ſꝫ añ ↄſtitutionẽ iſtã tũc ſolũ ſic diuiſim de facto appellabamus qñ cõĩt iudices haberi non poterãt: vñ ſeruabat' q ſingulariter requirebant' vt conuenirent. d ¶ Simul. Scire debes q Innocentius in decre. cum ſuper. de offi. deleg. in glo. magna circa mediũ. dicit q ab vno ex pluribus iudicibus non poteſt appellari: niſi appellet' ab omnibus: ⁊ quia cum non ſit licitũ appellare niſi a grauamine: ⁊ vnus ſine alijs grauare non poſſit: quia ſolus iuriſdictionem non habet: ergo non ab vno: ſed ex omnibus ſimul appellandũ eſt. Sed ſi Inno. intellexit ſimul in loco ſcilicet congregatis tempore quo appellat': hoc igit' hic corrigit': ſed ſi intellexit ſimul reſpectu forme vel interpoſitionis: hoc hic nõ tãgit'. licet eñ hic ſepatim appellet': tñ ab omnibus appellat'. hoc tñ ſcias q quotiens vnus ex pluribus iudicibus ꝓcedere põt ⁊ ab ipo ſolo ſi ꝓcedit poterit appellari: de primo vide quod no. de arbi. c. ij. li. vj. e ¶ Coram ipis. Uide quod no. de elect. vt circa. li. vj. preſentia eñ iudicis appellandum eſt. ij. q. vj. biduum. vbi de hoc: ⁊. ſ. eo. titu. ſuggeſtum. f ¶ Maiori. Quando ſunt plures q̃ duo. Nam in duobus non eſt dare partem maiorem: oportebit ergo tunc q coram ambobus [...]ſtio fiat appellatio ſi diuiſim poſſunt haberi. Sed quid ſi ambo ⁊ diuiſim non poſſunt haberi: vel quando ſunt plures non poteſt haberi pars maior etiam diuiſim: Sol. ex quo non ſtat ꝑ appellantem ſibi non nocet: facta igit' ꝓteſtatione appellet coram illis vel illo quos vl' quẽ habere põt: vl' ſi nullũ põt habere coram publicis ⁊ honeſtis ꝑſonis. eo. ti. c. fi. de offi. ordi. paſtoralis. ſi haberet copiam iudicis ad quem coram illo appellet ij. q. vj. biduum. g ¶ Appellare. Sepatim vt ſequit'. Eſt eñ mens littere q quilibet iſtorum actuum appellatio ⁊ apoſtolorum petitio ſeparatim fieri poſſit. h ¶ Talis. Supple ⁊ apoſtolorum petitio. i ¶ Ac ſimul. Concor. de re iudi. c. penulti. li. vj.

k ¶ Ignorãti. Sciẽs eñ certificari nõ dꝫ: de re iudi. eſt qui certus. li. vj. preſumit' aũt ignorantia niſi ꝓbet' ſcia: de reg. iu. preſumit'. lib. vj. cum concor. l ¶ Delationis. Ubi delatum eſt tunc negocium principale ꝑ hoc eſt coram iudice appellationis. ſ. eo. cum appellationibus. lib. vj. ⁊ ideo intimandũ ẽ appellato: ⁊ facit hec littera ad id qđ no. q deferri appellationi ⁊ terminũ illi ꝑfigere ſunt diuerſa. m ¶ Eorꝫ. Scilicet iudicum. n ¶ Prefixiõis. Ad iter enim arripiẽdum vel ad ſe preſentandum potuerunt terminum aſſignare: eo. ti. cum ſit romana. que termini aſſignatio qr multum operat': vt eo. ti. ſepe. ideo parti hoc ignorãti debet intimari. Sed nunquid hec dilatio ⁊ termini ꝑfixio ſeparatim ꝑ illos iudices fieri poterit: Quod videt' ꝑ hanc litteram: ſꝫ forſan ẽ mens littere q iudices illi poſtea conueniẽt ⁊ deferent vl' terminũ ſtatuẽt: q intimari dꝫ appellato. o ¶ Legitime. Per modũ qui habet'. ſ. ea. cõpi. de elec. cauſam. vt ibi patet in fi. Nec puto hãc intimationẽ ſolũ faciendã: qñ ſic ſepatim appellat': ſꝫ etiã fiet qñ ſimul a iudicibus appellat': vl' qñ vnus ſolus eſſet iudex a quo appellat' ꝓpt' rationes quas ſupra notaui. Et aduerte: quia decre. illa cãꝫ. nil dicit de intimatione delationis vel termini: ſꝫ ſolius appellatiõis. ⁊ eſt rõ: qr cauſe beneficiales de quibus ibi dicit' quo ad ꝑncipale deferunt' ꝑ appellationes: ⁊ habent terminũ ſtatutũ a iure ad ſe pñtandũ: ⁊ hec ꝑs cui notificat' appellatio ignorare ñ debet: alie vero nõ: ⁊ ideo ſi deferat' ⁊ terminus ſtatuat' ab homine: notificent' hec appellato qui potuit ignorare.

Quãuis. ¶ Sũt q̃tuor ptes. Scđa ibi: Uerum. Tertia ibi: Sil'r. Quarta ibi: Qꝫ ſi. ⁊ determiat ꝑmũ dictum qđ no. ſ. eo. ti. ab eo. lib. vj. in. iij. glo. vbi patet q mihi placebat iſte rigor de q̃ loquit' ꝑn. ⁊ idẽ ibi Archidia. Diuiſio p ¶ Iuris. ij. q. vj. poſt appellationẽ. ⁊ § vl. ad fi. C. e. ti. iudicib⁹. q ¶ Tpe. ſ. xxx. dieꝝ q̇ currũt a tempe ſnĩe: vl' ab eo tpe a q̃ incipit currere decẽdiũ appellationis inteponẽde: ſic itellige qđ no. ſ. e. ti. ab eo. li. vj. i gl. ij ⁊ eſt ſi. qđ no. ff. đ execu. tu. l. q̇nq̃ginta. oli dabant'. v. dies. ij. q. vj. ab eo. ⁊ ẽ iſte terminus etiã iudici ad tradendũ: vt ꝓbãt iura ꝑdicta. r ¶ Obſuantiã. Sil'e. ſ. ea. cõpi. de eta. ⁊ q̃li. generalẽ. intãtũ ãt vigebat hec obſeruãtia: qđ dicebat Gull. q nũq; viderat hoc opponi: vt no. in decre. ab eo. s ¶ Preferri. Sil'e de re. ꝑmu. c. vno. li. vj. qbus ãt caſibus ꝑferat' eq̇tas rigori ⁊ ecõtra: ſatis ſcripſi de trãſac. c. fi. t ¶ Decernimus. Per viaꝫ declarationis: debuiſſet eñ dici contrariũ: vt. ſ. patet.

nimus ſufficere ꝙ ꝑ appellati/
a b onē ſimul vno ꝯtextu apl'i in/
ſtanter et ſepius poſtulētur.
Verum ſi iudex a quo ap/
c pellat̄ certū terminū ad reci/
piēdos apl'os appellāti aſſi/
gnet ⁊ appellās in aſſignato
ſibi termīo nō cōpareat corā
d eo: nec petat apl'os ſibi tradi
e appellatiōi ſue renūciaſſe vi/
det̄. Siľr ſi iudex appellā/
ti rñderit infra iuris terminū
apl'os ſe daturū: appellationi
ſue renunciaſſe appellans in/
f g telligit̄: niſi infra dictū termi/
nū cōgruo loco ⁊ tpe inſtāte
⁊ ſepius: ſaltē vno ꝯtextu pe/
tat apl'os ab eodē iudice ſibi
h dari: vel ſi recipe recuſet ob/
latos. Qđ ſi iudex in ter/
mino ad dandū apl'os p̄fixo
ꝑ eū ipos appellāte petēti nō
i k dederit: aut ſi dum peterētur
apl'i reſpōderit ſe daturū eoſ/
dem nullo termino certo ſibi
l m p̄fixo vľ infra iuris terminū
ſe eos aſſeruerit velle dare po/
ſtea ꝑ appellātē cōgruo loco
⁊ tpe ſepiꝰ ⁊ inſtant̄ vno ꝯte/
xtu etiā reqſitus: eos nō cura/
uerit īfra eūdē terminū exhi/
n bere appellationē ſuā: extunc
ꝓſequi poſſit appellans: ac ſi
expreſſe fuiſſent eidem apo/
o ſtoli denegati. Idem. Ap/
pellans ꝓſequi ⁊ finire tene

⁊ ideo vtit̄ iſto verbo: ſi. de regul̄. conſtitutionem. li. vj.
a Contextu. Lex dicit de teſtamento in ſcriptis ꝙ
vno contextu fieri debet: ⁊ declarat vno contextu fieri
cum nullus alienꝰ actus miſcet̄. ff. de teſta. heredes pa/
lam ad fi. ſic etiam electio vno contextu fieri debet. ſ. de
elec. quia ꝓpter.
ſed hic nō impo/
nit̄ neceſſitas ħ
faciendi vno con
textu. ſed dicit̄ ꝙ
ſi ſic fiat valet ⁊
non curo an hec
petitio fiat vno
contextu cum ap
pellationis inter
poſitione necne:
facit qđ no. ff. eo.
l. j. in glo. fi. ⁊ in
Spe. de ap. §. ſe/
quitur in fine.
b Apl'i. Quos
interdum: epl'as
interdum dimiſ/
ſorias vocamus.
ij. q. vj. ab eo. ⁊ l.
pꝰ appellationē.
Quid ſint apl'i:
⁊ vnde dicantur:
de qͥdruplici eo/
rum ſpecie ⁊ eo/
rum formis: vide in Specu. eo. ti. iiij. pte. §. qui ſequit̄.
c Certum. Siue ꝑ denomiationē diei: puta die iouis
ꝓxi. vel ꝑ numeꝝ: puta hodie ad octo dies. vel octaua
die menſis. d Nec petat. Sola ergo comparatio
non ſufficeret: non ſic in caſu decre. ſi a iudice. eo. ti. lib.
vj. Eſt eñi caſus ille ab iſto diuerſus. apoſtoli eñi dan/
tur: vt inſtruatur iudex ad quem eo. ti. vt ſuꝑ. li. vj. ſed
reuocatio grauaminis fit vt iuriſdictionem reſumat iu/
dex a quo non eſt. ergo mirum ſi plus circa primum qꝫ
circa ſcđm artat̄ appellans. ⁊ iudex a quo plus circa ſe
cundū qꝫ circa primum. Io. an. e Videt̄. Etiam ſi
Queſtio iret vel mitteret ꝓ illa ꝓſequenda. ſ. eo. ab eo. li. vj. Sꝫ
quid dices ſi in iſto caſu vel ſequenti comparuit appel/
lans in termino certo: vt hic vel infra incertū: vt. j. ꝓxi.
rñ. Iudex aſſignat nouum terminum ad illos recipien/
dos: in quo non comparet appellans: nūquid renūciaſ/
ſe videt̄? Forte fuit de mente huius iuris ꝙ vltra ſecun
dam vicem non teneat̄ appellans coram ipo ꝓ hac cau
ſa comparere. tutius eſt ꝙ ex quo ſecundus terminus
eſt infra tempus iuris: infra qđ ad hunc actū iudex eſt
coram illo termino ꝓrogato compareat: non tamen pu/
to ꝙ teneat̄ plus petere: ſic ꝓcedat qđ dixi de vice ſcđa:
ſed ſatis eſt ꝙ exhibeat ſe paratum recipe: ſicut in p̄di
cta decre. ſi a iudice. ⁊ licet vt dixi hoc ſit tutius: non ta
men eſtimo eum qui bis comparuit negligentem vel re
nunciantem dici poſſe: al's ſequeret̄ ꝙ ſingulis diebus
de termino. xxx. dierum poſt appellationem extantibus
ad comparendum poſſet vrgeri. f Infra dictum.
Nota Nota quia ſupra ꝓximo reſponſo dixit in aſſignato ter
mino: hic dicit infra dictum terminum: vbi ergo eſt cer
tus terminus debet in termino comparere: nec tūc ſuf/
ficeret id ante terminum facere: vbi vero ſub hac incer/
titudine: ſcilicet infra terminum iuris. ſatis eſt infra il/
lum terminum petere iterato. Et no. ꝙ licet terminus
ſit incertus cum reſpondit ſe daturum infra terminum
iuris: puta tamen ꝙ ſi reſponderet ſe daturum in termi
no iuris vel vltima vel penultima die termini iuris ꝙ

terminus certus eſſet: nec tunc ſufficeret ante terminuꝫ
comparere: ⁊ per id videt̄ hic expreſſum: ꝙ citatus vel
iuſſus vt compareat: vel aliquid agat infra certum ter/
minum vt quotidie fit: ſatis eſt ꝙ infra terminum quā/
docunqꝫ: dum tamen loco ⁊ tempore congruo compare
at vel id agat: ex
empla patent de
do. ⁊ contu. cum
dilecti. de conſue
tu. c. fi. de prebē.
ſi pluribus. lib.
vj. eo. li. de elect.
c. j. ⁊ c. cupiētes.
§. ꝙ ſi ꝑ. xx.
g Terminuꝫ.
Qui etiam ipm
iudicem artat: vt
dixi in. j. rñſo.
h Oblatos.
Sepius vidi du
bitari cuius ex/
penſis apoſtoli
ſint tradēdi. Cō/
munius ſeruatur
ꝙ expenſis appel
lantis: ſed hec lit
tera facit in con/
trarium: dum di/
cit oblatos: ſicut
ergo libellū queꝫ
actor tenet̄ reo offerre. iij. q. iij. offerat̄. ſuis expenſis tra
didit: ſic ⁊ iudex apoſtolos. ad idem de offi. ordi. ſi ca/
nonici. ꝑ hoc facit. ij. q. vj. ab eo. vbi dicitur ꝙ traditio
apoſtoloꝝ expedit̄ ex officio iudicis. Item facit. C. eo.
ti. eos in fi. vbi dicit̄ ꝙ etiam non petenti dari debent:
hic etiam vtit̄ verbo dandi: ⁊ verbo exhibendi: quo ver
bo etiam vtit̄ decre. pia. ⁊ decre. ab eo. eo. ti. li. vj. ⁊ de/
cre. vt ſuꝑ. eo. ti. dicit tribuat. ⁊ l. iudicibus. C. eo. canōi
zata. ij. q. vj. in fi. dicit conuenit p̄ſtari. ſatis eſt ergo ꝙ
cuicūqꝫ hoꝝ verboꝝ attribui poſſit gratuita datio. Itē
p̄cedens decre. j. ⁊ decre. vt ſuꝑ. p̄cipiūt eos exhiberi: ⁊
quod p̄cipit̄ neceſſe ē fieri. xiiij. q. j. quod p̄cipit̄. de ver/
bo. ſig. in his. ex quibus videt̄ gratis offerēdos apl'os:
⁊ facit ad materiam quod ſcripſi de elect. vt p̄terite. vt
dixi. Cōtrariū ſeruat̄ ꝙ eqͥtatē habet ſaltē in delegatiſ. Que
dubitari ſolet etiam an clauſos ⁊ ſigillatos appellans
recipe teneat̄? ⁊ arg. decre. intimaſti. eo. ti. videt̄ ꝙ nō.
i Dederit. Hic tolle litteram infra appellationem ſu
am extunc ⁊c̄. ⁊ idem facias in fi. ſeq. ver. k Aut ſi.
Secundus caſus ꝑ quem patet ꝙ appellans qui ſuffi/
cienter petijt apl'os coram iudice reſpondit ſe illos da/
tuꝝ nullo termino ſtatuto cōparere vlterius nō tenet̄:
fortius ꝙ ſi nihil rñderit: al's inutile foret qđ dicit̄. ſ. j.
rñ. ⁊ adhuc fortius ſi denegauerit: ſꝫ hoc erat expeditū
in decre. ab eo. l Prefixo. Tūc vľ poſtea. m Vľ
infra. Tertius caſus. Et ꝑ id qđ dicit̄ hic. ſ. eo. §. ſiľr
patet ꝙ iudex a quo poteſt infra tempus iuris tenere
impeditum appellantem. nec eñi cogit̄ infra terminum
illos dare: facit de elec. cōmiſſa. li. vj. licet ergo ſatis ſit
appellāti infra terminū illos petere ꝑ modū qui ſequit̄
tenet̄ tñ finem termini expectare: vt videat an iudex of/
ferret ⁊ morā purgaret. n Extūc. Scꝫ in primo ca/
ſu lapſo termino p̄fixo ꝑ iudicē. in ſcđo poſt rñſionē iu
dicꝭ: ſi poſtea terminū nō ſtatuerit. in tertio poſt iuris
terminū ſic intelligo lr̄am: vt ſic cuiqꝫ caſui ꝯtinet̄ iſte
finis: vt. ſ. dixi. o Denegati. Nec tenet proceſſus
ſuper principali poſtea factus ꝑ iudicem a quo: qđ dic

tur appellationē extraiudici alē infra annū a die interpoſi te appellatiōis vel illati gra uaminis quo non facto impe dimento iuſto ceſſante appel latio eſt deſerta.h.d. ca.III

Sicut appellationē iudi cialē ſic ⁊ extraiudicia lem infra annum a die inter poſitionis ipſius vel a die il lati grauaminis vbi a futuro grauamine appelletur proſe qui ⁊ finire tenet̃ appellãs. Quod ſi iuſto impedimento ceſſante non fecerit debebit eius appellatio deſerta cenſe ri. Idem.

Tēpus ad proſequendam appellationem ab homine vel a iure pfixum non currit appellāti compro miſſo durante vel de partiū expreſſo ꝯſenſu niſi periculo imminente ex mora iudex ali ud decernat.h.d. ca.IIII

vt.ſ̃.e.ab eo.in fine.li.vj.Ex hac ergo conſtitutione eli cias quattuoꝛ caſus contra appellantem:⁊ tres contra iudicem.Pꝛimus contra appellantem:cuꝫ apl'os nō pe tit.Secundus ⁊ tertius cum in termino certo ad id da to.vel infra incertum illos nō reperit.Quartus cum il los ſibi oblatos non recipit.Con tra iudicem vt de negaſſe videatur ſunt tres caſus: cū in certo termi no per ſe ſtatuto illos non tradit vel ſe traditurū dicit: ſed termi num non ſtatuit. vel dicens ſe da turum infra iurē terminum requi ſitus illos nō tra dit. Duos caſus addidi.ſ. quãdo nil rn̄det vel de negat iudicis pēa eſt vt pceſſus ꝑ ipm habitus poſtea nō teneat appellãtis:vt appellationi renunciaſſe videa tur.ſ̃.eo.vt ſuꝑ.⁊.c.ab eo.li.vj.⁊ hic. Jo.an.

Sicut. In hac decre.⁊ ſequētibus breuiloquus fuit auctoꝛ ita ꝙ ſūmãde nō ſunt.ponit dictū.Scdo ad dit penã ibi:Ex ſi.Hoc autē appꝛobat in vno dicto qd no.Inno.e.ti.ꝯſtitutꝰ in gl.nō.qd.⁊.c.bōe.in alio deter minat no.C.de tē.ap.l.fi.§.illud.⁊ repꝛobat opi.Hoſt. quã no.e.ti.ex rōne.appꝛobat ꝙ oli diſputãdo termina ui:vt.ĩ.patebit. b Iudicialē.ij.q.vj.ei ꝗ.ſ̃.e.ti.cum ſit romana. c Extraiudicialē.de ꝗ.e.ti.ꝯcertatiōi.li.vj ⁊ h̃ ꝓbamus oli ꝑ decr.ꝯſtitutus.eo.ti.ꝗ loquit̃ de ap pellatiōe extraiudiciali ⁊ tn̄ appellãs nō ipeditui ſecludit̃ a pſecutiōe poſt ãnū:qd ibi Inno.tenebat cū determina tiōe hmōi.c.ſ.ꝙ qn̄ appellat a futuro ĝuamie:tūc a tp̄e grauamis ãnus pſecutiōis icipiat:⁊.xij.dr̄ias int̃ extraiu dicialē ⁊ interiudicialē appellationē ſcripſi poſt Hoſt. eo.ti.bone. d A die.Ergo videt̃ ꝙ illa ps diei in ꝗ appellat̃ cedat lucro appellãtis:nec computet̃ in anno: ſic de elec.c.j.de excep.pia.de reſti.ſpo.frequēs.ſ̃.de p̃ bē.ſtatutū.li.vj.⁊ in h̃ differat a tp̄e appellatiōis inter ponēde:qd currit de momēto ad momētū:de re iudi.ꝙ ad ꝯſultationē.Scire debes ꝙ oli hãc q̃ſtionē diſputa ui.ſ.qn̄ deberet currere tp̄s appellatiōis pſeq̄nde. Ac cur.in fi.C. de ap.ponit tres opi.ſ.h̃ appꝛobatã ⁊ aliã ꝙ incipiat a tp̄e inchoate pſecutiōis:ꝓ q̃ facit lex illa ibi:Et ãnale tp̄s poſt inchoatã litē p̃terierit.Tertia eſt ꝙ appellãs ſi nō pſequit̃.ĩ.annū a tp̄e appellatiōis vel biēniū ex cã rata manet ſnia:ſꝫ ſi inchoauit ifra hec tp̄a tūc a tp̄e inchoatiōis habeat annū ⁊ ex cã biennīū:ſed vt ibi no.ſm has duas opi.poſſet pſecutiōis tp̄s exten di ad q̃driennīū.Eſt q̃rta opi.quã ip̄e no.in auc̃.de iu di.§.appellatiōes.coll'.vj.vt curſui ip̄iꝰ anni p̃ponant̃ duo mēſes ꝑ.§.p̃dictū vbi videt̃ expſſum. Eſt quinta opi.q̃ placet Hoſ.e.ti.ex rōne.ꝙ currat ãnus a tp̄e ſnie a q̃ fuit appellatū:alle.ij.q.vj.anterioꝝ.℣.⁊ ſancimus. ſꝫ ibi loquit̃ de tp̄e appellatiōis interponēde iuuabam hãc opi.ꝑ.l.iudicibus.C.eo.que habet̃.ij.q.vj.in fi.vbi tempus apl'oꝝ petendoꝝ currit a tempe ſnie:vt etiam dixi.ſ̃.c.pxi.in glo.iij.ad idem ea.q. ꝓpter ſuperfluam facit.eo.ti.nō ſolū.li.vj.vbi attentata poſt ſententiã:li cet ante appellationē reuocant̃ ꝑ modum attētati. Itē tempus reſti.in integrū:⁊ ſupplicatiōis ꝯ ſniaꝫ currit a tempe ſnie:de reſti.in integ.c.j.lib.vj.C.de pci.impe. offe.auc̃.que ſupplicatio.Itē annus executiōis qui dat̃ delegato currit a tempe ſnie:de offi.dele.querēti.ſic di cam de iſto ⁊ videt̃ caſus.C.de temp.ap.l.j. que de tp̄e pſecutionis videt̃ debere intelligi.Pꝛimã opinionem quã in ſolutiōe tūc tenui ſic ꝓbat̃:iſtud tempus dat̃ ap pellanti ⁊ ad pro ſecutioneꝫ appel latiōis.ij.q.vj.ei qui.al's incipit:ſi q̃s appellat.C.d tē.ap.ei ꝗ.eo.ti. cū ſit.⁊.c.rep̄hen ſibilis.ſepe.⁊ ca. ꝯſtitutus.d ſen. excō.licet.li.vj. ergo opoꝛtet ap pellationē p̃cede re huiꝰ tp̄is cur ſum:ne lex ſit im poſſibilis.iiij.di. erit aūt cū ſi.Itē decret̃.ad hoc.ij. eo.ti.dic̃ poſt ap pellationē.Itē lex.ij.in p̄n.⁊.l.iij.poſt p̄n.C.de tempo. ap.ad idē eo.ti.Nicolao.de do.⁊ contu.cum olim in fi. Item cū decem dies dent̃ ad deliberandū an expediat appellare:nō cōputabunt̃ in tp̄e pſecutiōis.nã iſta di uerſa ſunt ꝙ pꝫ de pcura.nō iniuſte in fi.C.eo.ti.inui tus.⁊ fac̃ qd ibi no.al's cū tp̄us int̃ponēde currat a tp̄e ſcie illiꝰ ſnie.ij.q.vj.biduū.e.ti.ꝯcertatōi.li.vj.Si tp̄s ꝓ ſequēde curreret a tp̄e ſnie:ſm id poſt ãnū poſſet appel lare ſed nō pſequi:ſil'e quod no.ff.de execu.tu.quinqua ginta.facit.ff.de requir.re.l.annus.ꝑ que iura.⁊ ꝑ de cre.ex pte.ſ̃.de reſcrip.hanc ptem eligi que hic appꝛo bat̃.Ad ꝯ̃ria reſpondet̃ ꝙ ſcda ⁊ tertia opi.abſurdita tem habēt de qua dixi.ſ̃.poteſt ergo exponi quod dic̃ ibi lex:vt ibi no. Pꝛeterierit.i.p̃teriiſſe noſcat̃. vel cla rius.i.curſum ſuum compleuerit:⁊ ꝑ eundem modum tollit̃ q̃rta.⁊ qd dicit.§.appellationes.vt poſt duos mē ſes tp̄s fatale ſuum inchoare curſum:exponas.i.ichoa tum pſequi ⁊ finire:vel quod ibi dicit̃ eſt locale vel ſpe ciale vt ibi no.Pꝛo quinta opi.non facit decre.ex ratio ne.vt patet ex antiqua auc̃.⁊ ibi ſcripſi.Lex iudicibus non obſtat:q2 licet appellare ⁊ apl'os petere ſint diuer ſa:⁊ habeãt diuerſa tp̄a:q2 tn̄ ſiūt corã eodē ⁊ ſcdm ac ceſſoriū p̄mi:⁊ i ſola verbali petitiōe ꝯſiſtēs.noluit ius vnū tp̄s cū alio ꝯfundi:ſꝫ appellatio ⁊ pſecutio ſiūt co rã diuerſis:q̃ pſecutio i mlta difficultate ꝯſiſtit.Quare ius noluit vnū tp̄s in aliud imputari in tp̄e reſtitutio nis:ſupplicatiōis ⁊ executiōis nō eſt dare diuerſa tp̄a q̃ poſſit ꝯfundi:ſm vnū ſolū in decr.nō ſolū a bn̄ficio deli berãdi:qd hꝫ victꝰ ꝑ decēdiū pcedit ꝙ reuocant̃ an̄ ap pellationē ⁊ pꝰ ſniaꝫ inouata lex illa.C.d tē.ap.varios hꝫ itellectꝰ vt ibi no.Jo.an. e A futuro.q2 i iudicio nō appellat̃:niſi a ĝuamie illato:iō nō in iudiciali:ſꝫ ex iudiciali pcedit hec diſtictio.Si q̃ appellat canōicꝰ ne fiat electio eo excluſo:vl' ne fiat d ticio:vl' ne fiat niſi de noiato ꝑ maiorē ptē capli:vl' appellat poſſeſſoꝛ ne i poſ ſeſſiōe inq̃eret̃:extūc ⁊ nō p̄us:cū ꝯ appellatiōes factū fuerat illas pſeq̄ tenet̃:ſic loquūt̃ d elec.cū nob.⁊.c.au dite.⁊.e.ti.ꝯſtitutꝰ.⁊.c.bōe. f Finire.In h̃ ꝯcedit tp̄s reſtōnis in integrū.ſ̃.e.cō.d reſti.in ite.c.vno.⁊ appꝛo bat in h̃ ꝙ no.Inno.ſ̃.e.ex rōne.⁊.B.ſ̃.eo.cū ſit.⁊.c. oblate. g Impedimēto.de h̃ qd pueniit qn̄qꝫ ex pte iudicis:qn̄qꝫ ex pte appellantis:qn̄qꝫ ex pte appellati: ſatis.ſ̃.eo.ex rōne.⁊ in Specu.eo.ti.§.nunc breuiter. h Deſerta.Idē verbū.ĩ.eo.c.iij.⁊.C.eo.l.quoniam.j.

Diuiſio QUãdiu. ¶ Prio ponit dictũ. Scđo ab illo exceptionẽ ibi: Niſi. Imola. Sumi potuit ex auc. factũ. C. de tẽp. ap. ſumpta. de cor. aurẽ. de ap. §. j. col. viij q̃ tñ in tribus h̃ ſupplet': vt. j. dicã: ⁊ ꝙ dices q̃diu: exponas. i. q̃tũcũqȝ diu: vñ dicit auc. etiaȝ ſi decies mille anni fluxerint.

a QUamdiu appellatiõis ꝓſecutio ꝑ cõpromiſſũ b vel al's de ꝑtiũ c expꝛ̃ſſo ꝯſenſu differt' tp̃s ad ꝓſequendũ eã d dem ab hoĩe vel a iure ꝑfixũ e currere nolum⁹ f appellãti. Ni g ſi forte iudex videns ex dila h tione periculũ imminere p̃ci i peret in illa ꝓcedi. Idem.

Ante diffinitiuã appellanti nõ licet ꝓſeq̃ cauſas ĩ appellatiõe noĩatim expꝛ̃ſſas. nec ꝓceſſus ꝑmi iudicis iuſtificari vl' impugnari põt niſi ex act' coram eo. ca. V

k APpellãti ab interlocuto l ria vel a grauamine iudicis nõ licet alias cauſas ꝓſeq̃ q̃ m in appellatiõe ſua noĩati dũ n taxat expꝛ̃ſſas. Nec ꝓceſſus o p q ꝑmi iudicis ex nouis aut de r nouo ꝓbãdis iuſtificari põt: s vl' etiã impugnari: ſȝ tm̃ ex illis q̃ acta fuerũt vl' exhibita

a ¶ Compromiſſuȝ. Nõ ſic in electionibus q̃ cõpromittũt: q̃bus bñ currũt electionũ tp̃a: de elec. ſi cõpromiſſari⁹. j. rñ. li. vj. ⁊ rõ diuerſitat' ibi no. in gl. fi. ſi ḡ cõpromiſſarius nõ ꝓnunciat reuertit' appellãs ad iudicẽ: ⁊ idẽ puto ſi pꝛonũciat: ſȝ appellãs vult penam ſoluere ⁊ appellationem ꝓſequi: nec iſta lr̃a ꝯdicit: immo fauet: cũ dicit tp̃s interim nõ currere. Itẽ etiã añ ꝓnunciationẽ cõpꝛomiſſo durãte poterat appellãs ad iudicẽ redire ſoluẽdo penã: vt no. de offi. dele. ſignificãtibus in. iij. glo.
b ¶ Vel al's. hoc ſupplet hec decr. qđ nõ decebat ante. pone mortalitas vel alia peſtis cepit eſſe in loco appellatiõis ꝓſequẽde: ita ꝙ ꝯuenerũt appellãs ⁊ appellat⁹ differre ad certũ tp̃us: ita ꝙ tempꝰa nõ currẽt vel aliq̃d tale. c ¶ Expꝛeſſo. Non ſufficeret ergo tacitus conſenſus: puta ꝙ ſimul appellãs ⁊ appellatus ad domiciliũ redeũt: vel longã peregrinationẽ ſimul arripiũt vel aliquid tale. imputet eñ ſibi appellans qui ſic itinerat. Itẽ ꝑ ꝓcuratorẽ ꝓſeq̃ poterat. d ¶ Ab hoĩe. Hoc ẽ ſm̃ in q̃ ſupplet' auc. q̃ loquebat' ſolũ đ tp̃e iur'.
e ¶ Currere. Nõ intelligas qđ cõpꝛomiſſo deſerto vel tp̃e de quo ꝯuenit finito habeat appellãs integrũ tp̃s: ſȝ ſolũ habebit q̃tũ tp̃e cõpꝛomiſſi ſuperat. dormit eñ tũc illius tp̃is curſus: facit. ſ. ea. cõpi. de reſti. in inte. c. vno. quod plene no. de verbo. ſig. dilecto. ff. ex qui. cau. ma. ſed ⁊ ſi ꝑ p̃torẽ. §. quotiens. f ¶ Appellanti. Nec appellato. g ¶ Niſi forte. Tertiũ in quo ſupplet' auc. h ¶ Imminere. ſ. eo. oblate ad finem. que ponit exemplum de cauſa electionis vel matrimonio ſpũali: idem ibi dixi de matrimonio alio carnali ſm̃ Hoſ. Hoſti. ⁊ Egi. alle. vt li. non conteſta. qm̃. idem dicit ibi Hoſ. in aliis que celeritatẽ deſiderant. ff. de dam. infec. l. j. ff. de fer. l. j. ⁊. ij. i ¶ Preciperet. Poſt illud ergo p̃ceptum incipient currere tempꝰa hoc intendit.

Diuiſio APpellanti. ¶ Se ſummat. habens duo dicta q̃ varias opiniones determinãt: vt. j. dicet'. k ¶ Ab interlocutoria. Per hoc ⁊ ꝑ verbum nominatim quod. j. ſequitur reprobat' opinio Inno. quã no. de no. ope. nũ. c. pe. vbi tenet ꝙ ſat' eſt appellantẽ ab interlocutoria expꝛimere illã iniuſtã etiã ſi nõ adiiciat in quo vel q̃re: ⁊ lȝ ibi hoc appꝛobet ꝑus tñ dixerat ꝙ nimis eſt generale hoc verbũ: ſicut ſi diceret ſe grauatũ ⁊ non expꝛimeret in quo. Dicit aũt opinionẽ ſuã ãplius ꝓcedere qñ appellãs diceret ſnĩaȝ iniuſtã: qꝛ ex inſtr̃is teſtibus vel aliis ꝓductis alit' vel ꝯtriũ nũciari debuerat: inducit decre. eo. ti. ex pte. j. Hoſti. ibi ꝯdicẽs: ꝙ appellãs hȝ expꝛimere cãm q̃re ſit iuſta. ⁊ maxĩe ꝑ decre. cordi. eo. ti. li. vi. hoc placet Guil. in Spe. de ap. §. q̃lit' in ꝑn. ⁊ h̃ appꝛobat' ⁊ merito: qꝛ nõ eſſet al's differẽtia in expꝛ̃ſſiõe int' appellantẽ a diffinitiua ⁊ ab interlocutoria: cuius ꝯtrium vult decre.

vt debitus. ſ. e. ⁊ p̃di. decr. cordi. ⁊ facit qđ ibi no. in. v. glo. An aũt ſnĩa ſup ꝑemptoria ſit diffinitiua vel interlocutoria: dicam. j. e. ti. in ꝑnci. l ¶ Iudic'. Facit ꝓ Inno. q̃ intellexit decr. cordi. qñ ex iudicium appellat' tm̃ a iudice: vide qđ ibi no. in. iiij. glo. ⁊ hoc dicit: qꝛ appellatio contra parteȝ iuſtificatur ex futuro grauamine. ſ. ca. ij. alias etiam notorias. licȝ eñ notorium releuare poſſit ab onere ꝓbãdi: nõ tamẽ releuat ab onere pꝛoponendi: vt ſcꝑſi. ſ. vt li. non ꝯteſta. c. ij ſup. j. gl. Io. an. m ¶ Nominati Concor. de ſen. ex cõ. ꝯſtitutionem. li. vj. in appellationibus in quibus artat decre. vt circa. de elec. li. vj. fortior fit expꝛ̃ſſio: vt ibi eo. ti. ꝯſtitutio. ⁊ in Cle. de elec. ꝯſtitutionẽ. ij. rñ. n ¶ Expꝛeſſas. Appꝛobat quod no. Bern. eo. titu. cuȝ cauſam in vlti. glo. ⁊ reprobat ꝙ no. Johã. ij. q. vj. non ita. ⁊ ipſe Vin. ⁊ Hoſ. in decre. vt debitus. vt ibi ſcripſi ſup verbo ꝓbabili. ⁊ iura q̃ ꝓ eo faciũt loquunt' cũ appellat' a diffinitiua. ff. eo. ſcio in fi. ⁊ no. ꝑ hoc plene ꝙ adiicit' cauſis: ⁊ ꝑ iſtud ſingulare verbũ appellãti ꝯ ſtilum curie q̃ hȝ ex pluribus cauſis expꝛ̃ſſis in appellatione nõ exꝑmere niſi vnã in reſcripto cõmiſſiõis: ſup quo vide qđ ſcripſi in p̃di. decre. cũ cãȝ ſup vlti. glo. ⁊ quod no. in ſpe. de. §. de officio in penulti. coll'. o ¶ Nec pꝛoceſſus. Hic appꝛobat qđ no. Io. in p̃di. decr. pe. de no. ope. nũ. repꝛobãs qđ ibi no. Hoſti. ⁊ qđ no. glo. in decre. ij. vt li. nõ ꝯteſta. in gl. q̃re dicit ꝙ etiã tenebat Io. ⁊ Vin. ibi tñ Hoſti. ꝯ: ⁊ no. ꝙ dicit ꝓceſſus: qꝛ diffinitiua a q̃ fuit appellatũ bñ põt iuſtificari ⁊ impugnari ex nouis cauſis vel nouit' ꝓbãdis: ⁊ ſic loquunt' iura que inducebat Hoſti. de fide inſtru. cũ Iohannes. de teſti. fraternitatis. ſaluo quod habes in Clemẽ. de teſti. c. ij. p ¶ Iudic'. A cuius ḡuamine vel interlocutoria fuit appellatũ de quo ꝑmiſit. q ¶ Ex nouis. Vñ qđ dicebat glo. p̃di. decre. ij. vt li. nõ ꝯteſta. ꝙ ex grauamine receptionis teſtiũ facte lit. nõ ꝯteſta. iuſtificabat' p̃cedens appellatio: reprobabã olim inducẽs decre. dilecto. ſ. eo. ti. ꝑ quã ptȝ ꝙ etiã p̃cedẽs ḡuamẽ nõ iuſtificat appellationẽ: niſi fuerit expꝛ̃ſſuȝ in illa: ſi ḡ iniq̃tas iudic' p̃cedẽs appellationẽ illã nõ iuſtificat: ḡ nec ſbſequẽs: duo ḡ requirunt' ꝯiũctim qđ ḡuamẽ p̃ceſſerit appellationẽ vt h̃: ⁊ qđ fuerit expꝛ̃ſſum in illa: vt. ſ. ꝓx. rñ. r ¶ Pꝛobãdis. Nõ intelligas ꝙ veritas ḡuaminis ꝓbãda nõ ſit corã iudice ad quẽ etiã ad iuſtificãdã appellationẽ: lȝ ꝓbata nõ fuerit corã iudice a q̃: qđ dic vt. ſ. e. ti. interpoſita. j. rñ. ſȝ h̃ itelligit ḡuamẽ iudic' vl' iniuſticia ꝓceſſus opoꝛtet qđ pateat ex act' corã iudice: vñ ſi ꝓpoſui exceptionẽ ꝓbationẽ obtuli ⁊ admiſſus nõ fui: h̃ ꝓbato apparet ḡuamẽ: ſȝ ſi exceptiõeȝ legitimaȝ ꝓbaui: ⁊ iudex illã repulit h̃ ꝓbato ḡuamẽ apparet: ſȝ ſi excipiebã actorẽ excõicatũ mĩori: iudex illã repulit: ñ iuſtificat' appellatio: nec impugnat' ꝓceſſus ꝓbãdo illũ excõicatũ maiori: đ q̃ ĩ ꝑmo iudicio ñ fuerat obiectũ. Itẽ ſi appellaui ꝓpt' exceptionẽ đ loco ñ tuto ñ admiſſaȝ: nõ iuſtificat' ꝓceſſus: lȝ nũc ꝓbet' me poſtea recõciliatũ. s ¶ Impugnari. Impugnatio reſpicit appellãtẽ: iuſtificatio reſpicit appellatũ:

coꝛam ipſo. Idem. Proſecutio appellatiõis deſerte nõ impedit quin ſentētia cenſeatur in rem iudicatam trāſiuiſſe. h. d. Io. an. ca. VI

S a I appellationem ꝑ ne b gligentiā appellantis deſer c tam appellans ipſe cum ap d pellato: aut appellatus etiaʒ ꝑ ſe et pꝛincipaliter ꝓſequa e tur: non ideo minus in rē iudicatam cenſebitur tranſiuiſ f ſe ſententia a qua fuerat appellatum. Idem. A peremptoꝛia repulſa ex alio q̄ ꝓpter ineptitudinem ſecundo appellans ꝛ ſuccumbens nõ auditur ſuper ea in appellatione diffinitiua. h. d. Io. an. ca. VII

C g Um a repul h ſione exceptionis per i emptoꝛie ſecundo appellans

neuter aūt ipoꝝ vti poterit his q̄ corā ipo acta vł exhi S I appellationē. Reprobat (ſicut no. fuerūt) qđ no. Inno. eo. ti. ex rõne: appꝛobās ꝛ foꝛtificās ꝙ ibi no. Hoſt. a Negligentiā. Vt qꝛ neglexit apoſtolos petere: vt in. c. q̄uis. ſ. eo. vł neglexit ꝓſequi infra tempꝰ iuris vł hois: vt in decre. ſicut. ſ. e. b Deſertam. Idem verbum i p̄dic. decreta. ſicut. ꝛ no. ꝙ ſi in appellatiõe que a p̄ncipio tenuit et poſtea tenere deſijt p̄cedit: h̄ dictū foꝛtiꝰ p̄to ꝓcedere i appellatiõe q̄ diceret a p̄ncipio nõ tenuiſſe: vt qꝛ ḋ interpoſita tertio vel poſt decē dies. Itē ſi ꝓcedit in tacite deſerta ꝑ negligētiam foꝛtiꝰ in expꝛeſſa deſerta ꝑ renūciationē. fa. eo. ti. romana. §. ſi ꝟo. ꝛ. §. ſi aūt. li. vj. c Cum appellato. Licet ſ̄ dilatiões q̄s petit appellatꝰ ꝑ q̄s ꝓrelat̄ appellationis ꝓſecutio ꝓſint appellāti. ſicut etiā reſtitutionē petenti ꝓſunt q̄s petit reus ꝯtra quē petitur. C. de reſti. in inte. l. pe. ipſa tamen ꝓſecutio quā facit etiā appellatus ſibi non ꝓdeſt: vt hic ꝑ ratione quaʒ infra dicā. d Appellatꝰ. hic foꝛtificat dictū Hoſt. q̄rebat enī Inno. Quid ſi poſt lapſum tpis ꝓſecutionis fert̄ ſentētia infirmās p̄mā ſniam: poſtea petit appellatus ipam p̄mā executioni mādari: tenebat ꝙ ipi appellato obſtabit exceptio rei iudicate ex ſecūda ſnia infirmationis. nec valebit ſi dicat ꝑ lapſum tpis ante ſentētiam infirmationis pꝛimā ſententiā ratificatā: qꝛ ſcḋm eū p̄textu huiꝰ noue defenſionis nõ debet ſecūda infirmationis ſentētia retractari. de re iudi. inter monaſteriuʒ. C. de trāſac. ſub p̄textu. nec valet etiā dicere ꝙ nõ valet ſecūda ſnia lata ꝯ p̄mā: quia vt dicit ſcḋm id nunq̄ꝫ valet ſnia appellatiõis p̄mam infirmās: nec ē etiā ſuꝑ eadeʒ p̄ma lata in cauſa p̄ncipali. ꝛ ſecūda lata in cauſa appellatiõis. ꝛ hoc repꝛobat Hoſt. dicens ꝙ lapſus tpis ratificat ſniam: ꝛ facit haberi ꝑinde ac ſi nõ fuiſſet appellatū. ſnia ſ̄ infirmatiõis poſtea lata a non ſuo iudice lata fuit. Item nõ valet ſentētia ꝯ rem iudicatā. de hoc in p̄di. decre. inter. nec ob. p̄ma rõ Inno. q̄ ꝓcederet in ſnia lata a ſuo iudice. nec ob. ſcḋa rõ: quia vbi ꝑ appellationem ſuſpenſa manet pꝛima ſentētia: bene tenet ſecunda ꝯ p̄mam. ſed ex quo ceſſat p̄dicta ſuſpēſio appellatione deſerta non valet ſecunda: ſicut non valeret ſi appellatū nõ fuiſſet. hoc hic ita appꝛobatur ꝛ foꝛtificatur in tanto: quia pꝛedicta ꝓcedunt non ſolū cuʒ ſolus appellans ꝓſequit̄: ſed etiam cū vterq̄ꝫ. ꝛ quod plus eſt etiā ſi ſolus appellatus quod foꝛſan nõ cogitauerat Hoſti. ſit huiꝰ rõ: quia petendo ꝓnūciari male appellatū nõ eſt ſibi ꝯrius in eo ꝙ dicit ſniam tranſiſſe in rem iudicatā. licet enim de appellāte dubitet̄ ꝓpter ꝯrietatē que videt̄ ineſſe: an poſſit ſimul ꝓſeq̄ appellationē ꝛ nullitatē ſnie: de q̄ ſatis ſcḋſ. e. ti. dilecto i vlti. glo. poſt Inno. ꝛ Hoſt. ꝛ vide in Spe. de ſen. pꝛola. §. iuxta ad fi. in appellato tñ dicēte male appellatuʒ ꝛ ſniam trāſiſſe i rē iudicatā: nulla ē ꝯrietas. Sʒ dices imo ē ꝯrietas inq̄ꝫtū dicͣ appellationē deſertā ꝛ ꝓpt̄ h̄ ſniam trāſiſſe i rē iudicatā ꝛ nõ deſertā inq̄ꝫtū ſuꝑ eiꝰ iniuſticia ꝓnūciari petit ꝑ appellatõis iudicē. ꝛ ſic ne gat ꝛ aſſerit illū iudicē. Sol. ꝛ ſi vis ꝙ fatear hic aliquā ꝯtrarietatē ineſſe: tñ appellatus q̄ reus eſt poteſt vti contrarijs: maxime quoꝝ finis nõ eſt cõtrarius: et actoꝛ põt in diuerſis inſtantijs. qđ dicvt no. de reg. iu. nullus pluribus. li. vj. nec hic ḋ ꝙ in eadē inſtātia hec duo ꝓponat appellatus. e Rem iudicatam. Hoc eſt ſ̄ qđ dicunt iura ꝙ rata manet ſētētia: ꝛ ꝙ appellans cadit a cā. e. ti. cū ſit. ꝛ. c. ſepe. f Sentētia. Que tñ erat aliqua: vt qꝛ contra ius litigatoris lata. ſi enim a p̄ncipio fuiſſet nulla: ſicut ꝓpter appellationem omiſſam nõ trāſiret in rē iudicatā: ita nec ꝓpt̄ interpoſitā ꝛ deſertā. de ſen. excõ. licet. li. vj. ꝛ qđ ibi no.

C Vm. Pꝛimo ponit dictū a q̄. Scḋo excipit. ibi: Niſi. Imola. Determinat caſum dubiū circa decre. vl. eo. ti. li. vj. q̄ tal̄ eſt: Titius ꝯ me oppoſuit exceptionē ꝑemptoꝛiā que ꝑ interlocutoꝛiam eſt repulſa: appellauit ꝛ cõfirmata eſt p̄ma interlocutoꝛia. iteꝝ appellauit: ꝛ iterū cõfirmata eſt p̄ma ꝛ ſecunda: qꝛ nõ potuit plus appellare: ꝓceſſit in p̄ncipali ꝛ lata ꝯ ipſum diffinitiua appellauit ab illa: ꝛ in cā huiꝰ appellatiõis vult repetere ꝯ illā interlocutoꝛiā. ꝛ videbat̄ ꝙ poſſet ꝑ p̄dictā decre. ꝯrium hic rñdetur: vnꝰ tñ caſus excipit̄. g Repulſione. Verbali ꝑ interlocutoꝛiā: vt pꝛedixi nõ eſt tñ neceſſe in ꝑemptoꝛijs iterloq̄. de hoc ſatis de oꝛdi. cog. c. j. Idē tñ in repulſione facti: cū illā non recipit. vł ad vlterioꝛa litis ꝓcedit. e. ti. ex p̄te. ij. caute tamen facit excipiēs ſi ꝓcurat interloq̄: vt no. in Spe. de ap. §. q̄liter. ꝟ. Itē ꝙ faciat: ꝛ dixi. e. ti. dilecto. ꝛ ꝑ hāc decre. ꝛ illā patet ꝙ ſnia lata ſuꝑ ꝑemptoꝛia interlocutoꝛia eſt nõ diffinitiua. ꝛ h̄ tenebat Gar. in decre. cupientes. de elec. ꝟ. inſuꝑ. vbi etiā allegabat ad h̄ decre. cū dilecti. de elec. decre. ſua hoc. e. ti. Ad idē de offi. deleg. ſignificātibꝰ. ꝛ qꝛ vt hic ptʒ hec repulſio ꝑemptoꝛie nõ eſt diffinitiua. ergo nec ꝓnūciatio ꝓ ipa erit diffinitiua. vbi enim interlocutoꝛia diffinit ꝛ condemnatoꝛia ꝛ econtra. C. de ſen. ꝛ interlo. p̄ſes. ff. de re iudi. l. j. vt cõtrarioꝝ eadē eſt diſciplina. xxxij. di. hoſpitiolū. ff. ḋ his q̄ ſui vł alie. iur. ſunt. l. j. ff. de accu. q̄ accuſare. Preterea natura diffinitiue eſt ꝙ ex ea oꝛiat̄ actio in factum ſʒ a ſnia lata ſuꝑ iterlocutoꝛia nõ oꝛit̄ actio: ſʒ exceptio Ar. in p̄di. decre. cū dilecti i fi. C. de re. cre. l. actoꝛi. Itē ſi ſnia ſuꝑ ꝑemptoꝛia ꝛ ꝓ eo lata eſſet diffinitiua: non eſſet alia diffinitiua ferēda: cū tñ de neceſſitate ſuꝑ p̄ncipali volūtate ſuꝑ ꝑemptoꝛia ꝓnūciet̄. de h̄ in p̄di. decre. j. de oꝛ. cog. Dicebat ſ̄ Gar. ꝙ ſiue ſuꝑ dilatoꝛia: ſiue ſuꝑ ꝑemptoꝛia: ſiue ſuꝑ eo qđ ꝑimit appellationē. i. ꝙ appellās nõ potuerit appellare: ferat̄ ſnia interlocutoꝛia ē ſecꝰ cū iudex cognoſcēs ḋ appellatiõe iterpoſita a diffinitiua ꝓnūciat bñ iudicatū ꝛ male appellatū vł ecõuerſo: tūc enī diffinitiua ē. C. de ap. eos. ff. ḋ his qui no. infa. l. furti. In effectu tñ fatet̄ ꝙ ſnia lata ſuꝑ ꝑemptoꝛia: ꝙ obſtet haber vim diffinitiue. h Peremptoꝛie. Et ſic parat p̄iudiciū negocio p̄ncipali: alͣs nõ liceret repeti: vt i p̄di. decr. i Scḋo. Si ſ̄ ſemel tm̄ appellaſſet ꝛ ſuccubuiſſet: nõ h̄ret locū vt h̄ ḋ. Si

Diuiſio

a ſuccumbit: non eſt in cauſa b appellatiōis poſtmodū a diffinitiua emiſſe audiendus vl c terius ſuper ea: niſi tunc rite d ꝓpoſita ex eo ꝑus repulſa fu e iſſet: qꝛ ꝓponebatur inepte

ꝯo ſcđo appellat:ſꝫ appellatiōnē nō ꝓſeqt̃. hic videret̃ decre.locū hr̃e. Ar.ꝫ.c.pꝑi.videret̃ ꝯ ꝑ id qđ.ꝫ.dicam: ꝙ credo vbi renūciat ſpōte:q̃ſi licet tarde vtat̃ iurꝫ cō ſilio expectādo euētū negocij ꝑncipal:ꝛ ſic nō poſſete/ nus reſiſtat:vt.ꝫ.dicā. a ¶ Succūbit. Si ſuccūbit in ſcđa appellatiōe ḡ tres habet ſen tētias ꝯ ſe. et ſic a tertia nō licuit appellare. eo.ti. directe.et .c. ſua nobis.C.ne li.in vna cā.l. vna.ꝫ. ca.cōpil.de re iudi.c.j. b ¶ Diffinitiua. Lata ſiue per ꝑmū ad quē debuit cā remitti ex q̃ fuit ꝓnūciatū male appellatū ꝑ q̃cūqꝫ manꝰ.đ excep.dilecte.ſiue ꝑ vltimū q̃ forſan ex vi delegatiōis i ꝑncipali ꝓceſſit:ſiue ꝑ aliuꝫ ad quē forte poſt cām remiſſam ad ꝑmū fuit i alio ar/ ticulo bn̄ appellatū:ita ꝙ expedito appellatōis articu lo diffinit poſtea ꝑncipale. c ¶ Sup ea. Peremptoria ſic tertia repulſa.ꝛ ē mirabile ꝙ nō appellās audit̃ vt in ꝑdi.decre.fi.ſꝫ ſcđo appellās ꝛ ſuccūbēs nō vt h̄: cū ſcđa repulſio appellatiōis nō deberet plus poſſe q̄ꝫ appellatiōis omiſſio. Nā ꝛ in appellatiōe a diffinitiua eq̄paramꝰ iſta nō appellare:vl' ſcđo appellare ꝛ ſuccū/ bere.ſꝫ licet iſta eq̄parēt̃ in diffinitiua ī interlocutoria nō:lata eni tali īterlocutoria ſm leges ñ debuit: ſm ca noneſ potuit appellatiōꝫ differre ad euētū negocij ꝑmi Primū pꝫ.C.đ epi.aud.l.ij.đ iud.apriſſimi.C.e.ti.eos ·§·ſup hiſ.ꝛ q̃rū ap.nō reci.l.pe. Scđm pꝫ ī ꝑdic.de/ cre.vlti.ſi ḡ diſtulit iurꝫ ꝯſilio:ꝛ poſtea victus appel/ lauit ꝯtra taleꝫ interlocutoriā audit̃.ſꝫ ſi poſſetenꝰ talē terlocutoriam impugnauit.ſcꝫ ſemel ꝛ iterum appellā do ille articulus tam ſolēniter diſcuſſus vlterius exa/ minari nō debet ex quo in ſecūda ſuccubuit. ꝑ qđ videtur ꝙ etiam iudex cauſe prin cipalis ante dif/ finitiuaꝫ nō poſ/ ſit illam interlo/ cutoriam reuocare:niſi tunc ſcꝫ in cauſa appellatiōis ī terpoſite a diffinitiua. ¶ Prius. In cauſa ꝑncipali. e ¶ Inepte.ſi.de iudi.examinata.ff.de flumi.l.j.§.la/ beo. Exemplū:petebas hereditatē vl' electiōis ꝯfirma tionem excipiebā te illegitimū. ꝛ qꝛ nō ſpecificaui qđ debui.tertio ſuccubui: qđ nō ſpecifico in appellatione diffinitiue.ſup q̃ vide qđ ſcꝑſi q̃ fi.ſint legit. ꝑuenit ſu per.j.glo. Ad idē factūt q̃ ſcꝑſi de elec.dudū.ij.ī ꝑn.vl' ꝯ ꝓpulſum poſſeſſionē petētē excipiebā đ crimine.nunc addo infamiā.de accu.accedēs.vl' cū ius cōe fundaret actionē tuā excipiebā de ꝑſcriptiōe.nūc exꝑmo titulū de ꝑſcꝑ.c.j.li.vj.vl' opponebā ꝑemptoriā nō ꝑuilegia tā:vt li.nō ꝯte.c.j.li.vj.in vim dilatorie ad īpediēduꝫ lit̃.ꝯteſt.ſuccubui ꝑmo ſcđo ꝛ tertio.rediēs ad iudiceꝫ ꝑncipalis cauſe lata diffinitiua.a qua appellaui:illaꝫ exceptionē in vim ꝑemptorie ꝓponere potero.

Titulorꝫ ꝛ capitulorꝫ tertij libri Annotatio.

De Uita ꝛ honeſtate clericorū. Titulus I
Capitula
Dioceſanis I
Quoniam q̃ II
De Prebendis et dignitatibꝰ Titulus II
Capitula
Si dignitatē. I
Per litteras II
Si plures III
Si romanus IIII
Si de beneficio V
Si iuxta VI
De Cōceſſiōe ꝑ.ꝛc. Ti.III
Capitulū vnicū
Cum ei quem
De Rebus eccleſie non alienā/ dis. Ti.IIII
Capitula
Monaſteriorꝫ I
Si vna II
De Rerū ꝑmutatiōe Ti.V
Capitulū vnicū
Ne conceſſio/ ne iuris
De Teſtamentis ꝛ vltimis vo luntatibus Ti.VI
Capitulū vnicū
Religioſis
De Sepulturis Ti.VII
Capitula
Eos qui I
Dudum II
De Decimis:primitijs ꝛ obla/ tionibus. Ti.VIII
Capitula
Religioſi I
Si beneficiorum II
De Regularibus ꝛ tranſeunti bus ad religionē. Ti.IX
Capitula
Ut ꝓfeſſores I
Eos qui II
De Statu monachorum ꝛc. Titulus .X
Capitula
Ne in agro I
Attendentes II
De Religioſis domibꝰ. Ti.XI
Capitula
Cū de q̃buſdam I
Quia contingit II
De Iurepatronatus Ti.XII
Capitula
Ut conſtitutio I
Plures ab vno II
De Cenſibꝰ:exactionibꝰ ꝛ pro curatoribus Ti.XIII
Capitula
Cum ſint nature I
Ad noſtram II
Preſenti III
De celebratione miſſarūꝫ ꝛ alijs diuis offi. Ti.XIIII
Capitula
Graui I
Dignum ꝓfſus II
De baptiſmo ꝛ eius effectu Ti. XV
Capitulū vnicū
Preſenti
De Reliquijs ꝛ veneratiōe ſan ctorum Ti.XVI
Capitulū vnicū
Si dominum
De Immunitate eccleſiarum Titulus. XVII
Capitulū vnicum
Quoniam

Finis